

Reisverslag 24 mei – 31 mei 2014-07-29

Dankbaar en blij zijn we dat er weer een reis gemaakt mocht worden door ons.

Ons zijn dit keer Esther en Marcel Terlouw uit Zwijndrecht en Diane Speksnijder.

Twee jaar geleden namen Esther en Marcel spontaan contact met ons op met de vraag: Mogen wij jullie werk steunen? Dat mag natuurlijk altijd! Esther vertelde dat ze babymandjes maakte, samen met haar schoonmoeder en die als kraamcadeautjes verkocht. De opbrengst hiervan wilde ze graag schenken aan onze stichting.

Toen ik mijn plannen aan het maken was voor een nieuwe reis naar Roemenië, bleek dat mijn vriendin Ina Oudenaarden dit keer niet mee kon. Dus belde ik Esther en Marcel op met de vraag of zij misschien mee wilde gaan naar Roemenië. Zij waren gelijk enthousiast.

Op zaterdagmorgen vroeg om 3.00 uur als Krimpen aan de IJssel nog in diepe rust is, rijd ik met de auto naar Zwijndrecht om Esther en Marcel op te halen. Voordat we verder op pad gaan lezen we uit de Bijbel en vragen aan de Heere of Hij ons wil leiden op deze reis. Dan vertrekken we.

Marcel houdt van autorijden dus kruipt hij achter het stuur, dit is super relaxed voor mij, voor je gevoel ga je dan met de taxi naar Dortmund !

Esther en Marcel hebben ook nog nooit gevlogen dit maakt de trip voor hen helemaal speciaal.

Ze vinden het vliegen van Dortmund naar Tirgu Mures een geweldige beleving, de reis verloopt voorspoedig. In Roemenië staat ds Barabas ons al op te wachten, het is een hartelijk weerzien.

Hij brengt ons naar C.E Union waar wij altijd slapen. Nadat we onze koffers uitgepakt hebben, komt hij ons na 3uur ophalen om een hapje met hem te gaan eten. Ds Barabas is altijd bezorgd en wil dat het ons aan niets ontbreekt als we in Roemenië zijn.

Zondagmorgen worden we uitgenodigd voor de dienst. Na een goede nacht gaan we lopend naar de kerk. Het welkom is hier altijd erg hartelijk, er wordt naar Ina gevraagd en er wordt voor Ina gebeden. Ze moet de hartelijke groeten van iedereen hebben en als het kan, de volgende keer er weer bij zijn. Marcel stelt zichzelf en Esther aan de gemeente voor. Hij benadrukt, de verbondenheid die we met elkaar mogen hebben in de Heere Jezus, die over taal en landgrens heengaat.

Het is een goede dienst. Het gaat over de alles overtreffende Liefde van de Heere Jezus die uit de goede hemel kwam naar onze aarde. Het kostte Hem alles, zelfs Zijn Leven om ons te kunnen redden. Wat mag het ons kosten om Hem te volgen?

Paulus is zelfs bereid om voor Koning Jezus te sterven en wij ?

Ontroerend is het als er een zigeuner opstaat en voor ons zingt over de grootheid van God.

Na de dienst hebben we een maaltijd met elkaar, we delen de zorgen en blijde gebeurtenissen.

Het weer is heerlijk. Esther en Marcel gaan een stadswandeling maken om zo even de boel te verkennen. Aan het eind van de dag zitten we gezellig buiten op het balkon in het donker en hebben goede gesprekken. We hebben een klik met elkaar het beloofd een goede reis te worden.

Maandagmorgenvroeg zijn we om half acht uitgenodigd voor de dag opening met het team van CE Union. Ieder dag begint het team met zingen, bijbel studie en gebed. We zingen in het hongaars en er is altijd wel iemand die voor ons vertaalt. Daarna ontbijten we op ons gemak.

Vandaag gaan we met ds Barabas op pad. Speciaal voor Esther en Marcel wilde hij eigenlijk met ons naar Solvata, naar de zoutmijnen gaan. Goed en lief bedoeld maar we willen liever arme mensen bezoeken en ons werk doen. Na enige overredingspogingen gaat hij met ons akkoord.

Dus rijden we naar een buitenwijk van Tirgu Mures. Hier woont Katti met haar dochter. Katti is een weduwe en ver in de tachtig. Dag en nacht heeft ze pijn. Haar dochter is ook weduwe en helpt haar

moeder, ze hebben het samen niet breed. We worden zeer hartelijk ontvangen. Onze stichting stuurt maandelijks geld voor arme mensen zoals Katti naar ds Barabas. Hij draagt zorg voor het inkopen en het uitdelen van de voedselpakketten. Alle rekeningen stuurt hij dan naar ons op, om zijn uitgaven te verantwoorden.

Dit bezoek is een hele belevenis voor je als je hier voor de eerste keer komt. Esther en Marcel zijn diep onder de indruk als we de keuken zien en de broodoven die buitenstaat. Trots laat Katti ons een brood zien dat ze net gebakken heeft en dan geeft ze het aan ons. We durven het amper aan te nemen want dit is hun eten! Zij delen met ons van hun te kort! Aangrijpend!

Katti vertelt ons over haar zoon. Hij komt weinig thuis en heeft een alcohol probleem. Ze blijft voor hem bidden zolang ze leeft, zegt ze. Zou voor de Heere iets te wonderlijk zijn! Ds Barabas leest voor uit Jesaja 41 :10 en 11. Dan zing ik voor haar. O Heere, groot zijt Gij, Groot is Uw ontferming over ons iedere dag. Uw liefde is verspreidt over al onze wegen. In U heb ik een schuilplaats gevonden. Na gebed van ds Barabas, worden we uitgezwaaid. Stil gaan we op pad naar ons volgende adres.

We rijden naar Rosalia ook een vrouw in de tachtig, vorige keer dat we haar bezochten had haar zoon

Alexander een hersenbloeding gehad en lag verlamd op bed. Tot onze grote blijdschap staat hij nu naast zijn moeder en kan hij weer lopen met behulp van een kruk. Diepe rust straalt uit zijn ogen, door deze gebeurtenis vertelt hij, heeft God hem een nieuwe kans gegeven. Zijn leven was zonder God en erg egoïstisch en niet goed. Hij wil nu liever dicht bij de Goede herder blijven. Hij leest veel in de Bijbel om Hem beter te leren kennen. Zijn oude moeder is blij en bezorgt maar vooral blij dat haar kind terug is bij de Goede Herder. Alexander leest voor ons uit de Bijbel : Ik hef mijn ogen op naar de bergen vanwaar

mijn hulp komen zal. Mijn hulp is van de Heer alleen. Ds Barabas bidt voor deze mensen en we laten een voedselpakket achter. Rosalie en Alexander bedanken ons met tranen in hun ogen voor alles wat we voor hen doen. Ontroerd nemen we afscheid.

Dan gaan we naar een zigeunerfamilie, die onder aan de heuvel woont in Vale Rece. Het is goed om hier te zijn, het huis is schoon en verzorgt. De moeder is een hart patiënt en gebruikt veel medicijnen, dankbaar en blij zijn ze met de hulp die ze van ons ontvangen.

Met een hoofd vol van indrukken die we opgedaan hebben deze morgen gaan we naar CE terug. We praten veel met elkaar over de mensen die we bezocht hebben en wat we van hen kunnen leren. Marcel merkt op : Het is hun vertrouwen op de Heere, in zeer moeilijke situaties.

Dinsdagmorgen ontmoeten we Katalin(Katti) , een medewerkster van CE. Samen met Christina gaat zij altijd met ons mee naar de tbc kliniek.

Dit keer hebben we een verrassing voor haar. De laatste keer dat we met Katti in de tbc kliniek waren. Viel het mij op dat ze zij helemaal geen materiaal had als ondersteuning bij de Bijbelvertelling.

Tijdens een bezoek met onze dochter Ariëtte aan een workshop over evangelisatie rondom het kind in Lelystad, zag ik een map liggen van Betty Lukens , waarin 182 bijbel verhalen in vilt waren uitgebeeld. Het was prachtig, dit was precies iets voor de tbc kliniek. Zeshonderd karakters zoals mannen, vrouwen, kinderen en dieren. Er waren ook afbeeldingen van de tabernakel, gebouwen , bomen, wolken, de regenboog en de ark. Zelfs tien kleine olie lampjes van de wijze en dwazen maagden. Alles heb ik voor haar uitgeknipt en gearchiveerd. Een zwager van Ina heeft een prachtig bord gemaakt dat uitgeklapt kan worden. Als Katti het zwarte vilt erover hangt kan ze hierop de platen laten zien die bij de verhalen horen. Katti was zeer verrast en blij met dit cadeau. Ik heb al een bericht van haar ontvangen dat de kinderen het geweldig vinden.

Om 10.00 uur hebben we een bespreking op de Regenboog school, Szabo Istvan gaat met ons mee.

De kinderen zijn erg blij als ze ons zien en natuurlijk is de eerste vraag: Waar is Japie? We beloven dat we woensdagmorgen terug zullen komen met Japie. Dan is hij jarig en natuurlijk wil hij dan trakteren.

En zo grappig, een jongen(Ildiko) van 9 jaar vraagt aan mij: Wat wil Japie eigenlijk voor z'n verjaardag hebben? Japie is een pop! en toch ook een echt persoontje voor de kinderen.

Japie wil wel graag een mooie tekening voor z'n verjaardag. Hij vraagt of Ildiko z'n naam erop wil schrijven. Nou, dat komt helemaal voor elkaar. Ildiko gaat aan de slag.

Dan gaan we met z'n drieën naar een supermarkt om te kijken naar een leuke traktatie voor 145 kinderen. Na even zoeken vinden we een rek vol met kinderbuens, heerlijke chocola. We laden twee mandjes helemaal vol. Thuis zorgt Esther voor de verdeling :100 stuks voor de school en 45 stuks voor de tbc kliniek.

's Avonds worden we uitgenodigd om een sing-in bij te wonen. Natuurlijk gaan we er dan naar toe. Het is mooi om te zien hoe deze jonge echtparen met elkaar opzoek zijn naar de wil van God in hun leven. Het thema was : Wat vragen we aan God ? Gezondheid, een fijn leven, mooi weer ?

Ik moest denken aan mijn vader, Cor Hoogendijk . Hij zei : Wij gaan vaak naar God en vragen dan om een paar versleten pantoffels en gaan vervolgens blij naar huis. Terwijl Hij ons gouden schoenen wil geven. Hij wil ons van dood, levend maken! Hij wil ons helemaal nieuw maken !

Woensdagmorgen gaan we met z'n alle naar de Regenboogschool.

Er logeren ook nog 3 Duitse mannen in C.E. Zij willen graag met ons mee om te zien hoe de zigeuners leven in Vale Rece. Het wordt een mooie dag. We ontmoeten veel moeders en kinderen die we vorige zomer ontmoet hebben tijdens de vakantie bijbel week. Een moeder nodigt ons uit om een kijkje te nemen in haar huis, dit is echt aangrijpend. We hebben afgesproken dat we geen foto's zullen maken maar de tafereelen staan op ons netvlies geschilderd. Buiten bij een woning staat een verstandelijk gehandicapte man een beetje heen en weer te wiegen. Ik ga naar hem toe en zing een lied voor hem. Lachend kijkt hij me aan. Wat leven veel kinderen van de school in grote armoede.

Dan gaan we met z'n alle naar school. Het is een vrolijke bende. Er wordt voor Japie gezongen, de aller kleinste zijn soms een beetje bang voor hem. Maar als Japie gaat trakteren breekt het ijs. Prachtige tekeningen worden er aan hem gegeven voor z'n verjaardag en Japie hangt ze allemaal boven z'n bed, want dan kan hij nog veel aan z'n Roemeense vriendjes denken.

's Middags worden we bij vrienden uitgenodigd voor een gezellige avond, we maken het niet te laat, want morgen wacht ons een vol programma.

Donderdagmorgen gaan we met Katti en Christina, granny's bezoeken. Christina is nieuw in het team bij C.E. Zij is een wijkzuster. Bij alle mensen die we bezoeken wordt de bloeddruk gemeten en geprikt om te kijken of het suikergehalte in het bloed niet te hoog is. Dit is een mooie aanvulling en een stukje extra zorg voor de granny's.

We gaan als eerste twee zussen bezoeken die allebei weduwe zijn en bij elkaar wonen. Tot mijn verrassing wonen ze naast de Regenboogschool. Een hond bewaakt het terrein. Na even wachten, komt Eva naar buiten en doet de poort voor ons open. Eva loopt erg voorzichtig, ze heeft een hersenbloeding gehad en is verlamd aan haar linkerarm, het spreken gaat ook erg moeilijk. Haar oudere zus die binnen is loopt helemaal moeilijk. Als ik vraag hoe dat gaat met boodschappen halen, vertelt ze dat een vriendin dit voor hen doet. Deze twee vrouwen hebben eigenlijk andere hulp nodig, wat een getob. Ze hopen op een plaatsje in een bejaardenhuis bij een nicht in Hongarije. Ze zijn allebei erg bang en hulpbehoevend, ze vertellen over hun verdriet en zorg. Het is aangrijpend!

Totdat de oudste zus opeens zegt dat Eva vandaag jarig is. Ze is 68 jaar geworden. Gelukkig hebben we nog wat chocolade bij ons en dat is haar cadeau. Ze straalt helemaal als we voor haar gaan zingen. Een vrolijkheid vervult het huis ondanks alle moeite en zorg. We zingen eerst voor Eva en daarna zingen we met elkaar een danklied, eerst in het engels en daarna in het hongaars. Het is een vrolijke verjaardag voor de zussen geworden.

Dan gaan we met de auto naar Maria, zij woont alleen in een klein huisje. Grote scheuren zitten er in het dak en de muren. Het is voor Katti de eerste keer dat ze bij deze vrouw komt. Maria is een beetje overrompeld door ons bezoek, maar we zijn welkom. Snel wil ze de rommel opruimen, er staat niet veel meubilair in het huisje. Daarna vertelt ze over haar overleden man en haar zorgen. Ze is redelijk gezond en dit jaar 85 geworden. Ze vindt het fijn als Katti en Christina haar regelmatig willen bezoeken. Christina vraagt of het goed is dat ze de bloeddruk op meet. In een schrift worden alle gegevens genoteerd. Ook wordt ze geprikt voor suiker. Maria vraagt aan ons wie we zijn en hoe

Nederland eruit ziet. We vertellen over ons werk en ons land. Het is een goede ontmoeting. We laten een voedselpakket voor haar achter en terwijl we naar buiten lopen zien we de open bijbel liggen op de keuken tafel. Dit is zo mooi, in haar eenzaamheid en armoede, heeft ze de schuilplaats gevonden.

Om 14.00 uur gaan we naar de tbc kliniek. Hier wonen 45 kleine kinderen in de leeftijd van 2 tot ongeveer 14 jaar. Alle kinderen hebben tbc gehad en moeten hier verblijven om te herstellen. In de kliniek heerst een zeer streng regime en de kinderen zien hun ouders bijna niet. Sommige kinderen hebben geen ouders. We gaan er een vrolijke middag van maken. Japie is er natuurlijk bij en de kinderen komen rennend op hem af. Eerst gaan we naar binnen en wachten tot alle kinderen er zijn. De allerkleinste hebben een middag slaapje gedaan. We zitten allemaal in een grote kring bij elkaar.

Blij vertelt Japie dat hij jarig is en 5 jaar is geworden, maar dan begint hij opeens te huilen. Waarom? Een boze vrouw heeft z'n cadeau gestolen en nu weet hij niet waar het is gebleven. Het was een hele mooie, grote doos ingepakt in paars papier met een witte strik. Verdrietig vraagt Japie aan de kinderen of ze mee willen helpen, om het cadeau te zoeken. Ja, natuurlijk, roepen ze. Japie moet weer blij worden. Je ziet de gezichtjes, ze kijken naar Japie

cadeau ligt. Het is super gezellig de kinderen doen hun uiterste best om te winnen. Na anderhalf uur ligt de puzzel compleet op de grond. Er staat op dat ze in de keuken moeten zoeken. Dan rennen de kinderen naar de keuken en daar ligt het cadeau. Trots komen ze het aan Japie geven. Hij maakt het open en dan liggen er allemaal kinderbuenos in. Natuurlijk gaat hij die delen met als z'n vriendjes die hem zo goed geholpen hebben. Het was een mooie middag met zoveel blije gezichtjes.

Esther en Marcel hebben in een korte tijd er een heleboel kleine vrienden bij gekregen. Deze kinderen komen zoveel liefde te kort. Ze kruipen bij je op schoot. Een meisje vroeg aan Esther of zij het lange blonde haar van Esther in mocht vlechten en dat mocht. Dan nemen we zwaaiend afscheid en moeten we beloven dat we weer terug zullen komen met Japie.

Moe en voldaan gaan we met Katti wat eten, Christina moet met een andere granny naar het ziekenhuis, we nemen afscheid van haar en bedanken haar voor alles wat ze doet.

Vrijdag is alweer onze laatste dag van werk in Roemenië. Samen met Szabo Istvan gaan we andere families bezoeken die wij ook maandelijks sponsoren via de stichting. Eerst gaan we bij Dorcas House aan en ontmoeten Maria, de moeder van het huis. Ze deelt met ons haar zorgen over de pubers. De kinderen van Dorcas House maken zelf kaarten en die kopen we van hen, om zo hun werk te steunen. Als we Maria een gift geven voor Dorcas House springen er tranen in haar ogen. Een puber had namelijk geld uit de kas van Dorcas House gestolen. Na onderzoek was uitgekomen wie het had

gedaan en waarom. De jongen schaamde zich diep omdat hij zich later realiseerde dat hij het eten van de andere kinderen in gevaar had gebracht, zo vertelt Maria. Maria had nu wel een behoorlijk probleem, hoe moest ze deze maand rondkomen. Ze vertelde dat ze God had gebeden om hulp en nu kwamen wij en gaven zelfs meer dan dat was ontvreemd. Ze was zo ontroerd.

Marcel zei tegen haar: God is een God van overvloed Maria, je krijgt het bedrag terug met rente.

Dan gaan we naar de Simon familie. Ik ben zo dankbaar dat we met Istvan bij de mensen in de huizen

komen en gesprekken kunnen voeren. Zo heb je veel beter contact met hen. Je weet dan uit de eerste hand hoe de situatie bij de mensen is. De vader van de Simon familie is aan het werk en de moeder is niet thuis. De gehandicapte zoon is thuis met twee jongere broers. Ze laten het huis aan Esther en

Marcel zien en we mogen foto's maken. Istvan heeft een voedselpakket bij zich en de oudste broer moet tekenen voor ontvangst. Dan gaan we naar de achterkant van het huis en zien we een hele konijnen familie. De jongens fokken de konijnen en verkopen ze. De twee meisjes uit dit gezin hebben hard gestudeerd en een baan gevonden. Zij wonen niet meer thuis en zijn zo de armoede ontvlucht. De jongens hebben de capaciteit niet om te leren dus voor hen wordt de armoede cirkel helaas niet doorbroken. We nemen afscheid. De jongens helpen ons zodat we niet uitglijden op het modderpad in de tuin.

Onderweg komen we langs een bron waar je gratis water mag tappen. Istvan heeft een heleboel lege flessen bij zich, die we hier vullen. Het water uit de kraan kun je in Roemenië niet drinken. Dus zijn ze extra blij met deze gratis tappunten. De volle flessen zijn bedoeld voor Dorcas House. Het water smaakt heerlijk.

Daarna gaan we op bezoek bij de Balla familie. De moeder is erg blij met alles wat ervoor haar en haar gezin gedaan wordt. De oudste zoon heeft een baantje. De twee andere meisjes zitten op school en een baby'tje ligt te slapen. Het huis is van binnen gerenoveerd en nu zal er een team uit Amerika komen dat de buitenkant onderhanden zal nemen. De moeder laat trots aan ons haar groente tuin zien. Ze heeft zaden van Istvan gekregen. Zo kan ze zelf voor haar gezin zorgen. De tuin ziet er verzorgd uit en de groenten groeien goed.

Naast de Balla familie, woont de Sekey familie. Hier wonen vader en moeder met 8 kinderen. Twee dochters van dit gezin zijn door de weeks in Dorcas House. Ze slapen daar en krijgen huiswerk begeleiding ook leren ze hoe het is om in een ander sfeer op groeien. De Sekey familie is een zwak gezin met veel problemen. Helaas is het huis waarin ze wonen ook zeer slecht. Het staat niet op een goed fundament en daardoor is het scheef weg aan het zakken en zitten er overal grote scheuren in de muren.

Ik zou hier niet graag in wonen. We maken foto's zowel van binnen als van buiten. Istvan gaat overleggen met z'n broer die aannemer is, hoe hier op de juiste wijze hulp kan worden geboden.

Na het nodige overleg nemen we afscheid van dit gezin.

Apart is dit, hier zie je met je eigen ogen wat er gebeurt als je huis op een verkeert fundament staat. In het begin lijkt het heel wat maar na verloop van tijd wordt het levensgevaarlijk voor je hele gezin.

Dan gaan we naar C.E. terug. Esther en Marcel bereiden een heerlijke Roemeense maaltijd. We hebben heel veel meegemaakt en gezien. Ook heel veel liefde en hartelijkheid ontvangen. Veel bewondering hebben we voor Katti, Christina, ds Barabas, het team van de Regenboogschool. Szabo Istvan, Lidia en Maria. We mogen een schouder naast hen zijn om samen hun last te dragen. We mogen terug kijken op een goede en gezegende reis. Esther en Marcel bedankt, het was top!

Alle mensen die ervoor hebben gezorgd dat dit werk doorgaat, willen we heel hartelijk bedanken. Uw bewogenheid en liefde ontroerd ons! Grote dank moet ik over brengen voor alle mooie kleding van Deo Cantemus, Zeeman, De Vlinder en de Pionier. De lieve vrouwen die uren aan het handwerken zijn, kaarten en baby mandjes maken. De Crea morgens. Oost Europa zending die ervoor zorgt dat alles op de goede plaats aankomt. Teveel om op te noemen. Uw gebed . Uw financiële steun waardoor we het werk op de school en onder de arme gezinnen kunnen voortzetten. Heel, heel hartelijk dank !

Bovenal danken we de Heere voor alles! Hij gaf Zijn eigen Zoon !

Een lieve groet van Marcel, Esther en Diane.